

La vida, ara.

L'Antònia està parada a la porta de sa casa i renega. Només enfilat el carrer de la font ja li he vist la figura, llargueruda i com a un ai de trencar-se. Es regira nerviosament les butxaques com buscant la seua clau de ferro, que ja no li obri enlloc, perquè d'ençà que l'ajuntament va fer obligatòria la domotització de les cases tots els panys són electrònics, les persianes es regulen amb la temperatura del carrer i els electrodomèstics obeeixen la teua veu.

L'Antònia, però, s'ha criat en una època on eren les seues mans les que ho feien tot, feia sabó a casa (t'ho conta sempre que té l'oportunitat), anava a rentar al safareig de la font de baix i al corral tenia una figuera i una vaca a la que munyia cada dia.

Ja era una dona gran quan els programes de regeneració cel·lular van deixar de ser una cosa extravagant per a rics i es van fer populars i accessibles. Així i tot, l'Antònia es va quedar en eixe punt on la seua salut era immillorable, però tenia dificultats per a comprendre i assimilar tots els canvis tecnològics que s'havien instal·lat en el seu dia a dia, de manera que, de vegades, alguna cosa li feia *clic* i es quedava enganxada en la nostàlgia del seu temps de joventut, o de xiqueta, de la mà de sa mare, o del sabor de les seues figues o de l'aigua clara que baixava del riu quan la pluja encara ho emplenava tot i els cabals anaven més plens, més vius i més lluents, fent tolls on hom podia anar a refrescar-se i berenar.

Hui ha sigut el pany que no li reconeix l'empremta, ja gastada, o tal vegada la calor perenne a la que no s'acostuma, o potser la projecció de la Fira, que s'acaba d'inaugurar a la plaça, vestint-la de colors ocres i perfumant-la amb una sentor de llenya cremada que t'acompanya per cada carrer del poble i que l'Antònia diu que es com quan el pa es pastava a casa i es portava a coure al forn i tot el poble feia olor de pa calent, que t'obria la gana només de pensar-hi.

M'arribe al seu costat i li faig que sí amb el cap, per a acompanyar-la més que res, perquè ella sap que a mi la calor tant em fa, perquè no he viscut una altra cosa, i que m'agrada arribar a casa i tindre-la endreçada neta i amb el bollidor escalfant-me el té a una veu, perquè jo sóc filla del meu temps i del seu només ens queda la seua memòria.

Míriam Oliver Pérez

Autoritze a l'ETSINF a la publicació del microrrelat